

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 324/2023-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného spoločnosťou HHB advokátska kancelária s. r. o., Andreja Kmeťa 13, Martin, IČO 52 274 896, v mene ktorej koná advokát JUDr. Marek Hraška, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 34/2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. mája 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 34/2020 (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovateľ žiada priznať finančné zadosťučinenie v sume 2 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní podaným Okresnému súdu Banská Bystrica 10. januára 2020 domáhal zaplataenia poistného plnenia proti žalovanému KOOOPERATIVA poisťovni, a. s. Vienna Insurance Group (ďalej len „žalovaný“). Okresný súd Banská Bystrica vydal platobný rozkaz, proti ktorému žalovaný podal odpor. Následne sťažovateľ podal návrh na pokračovanie v konaní na súde príslušnom na prejednanie veci podľa Civilného sporového poriadku. Okresný súd Banská Bystrica omylom zaslal spis Okresnému súdu Bratislava IV. Miestna príslušnosť okresného súdu bola ustálená uznesením Krajského súdu v Bratislave z 29. mája 2020.

Okresný súd 23. novembra 2020 sťažovateľovi zaslal na vedomie dupliku žalovaného z 11. novembra 2020. Od uvedeného úkonu bol okresný súd nečinný, preto sťažovateľ 6. mája 2022 okresnému súdu zaslal žiadosť o konanie vo veci. Uvedená žiadosť zostala bez odozvy.

3. Dňa 13. apríla 2023 sťažovateľ podal sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“). Predseda okresného súdu v prípise z 26. apríla 2023 konštatoval, že v napadnutom konaní došlo k prietahom v súvislosti s objektívnymi dôvodmi. Za prietahy sa ospravedlnil a oznámil, že danú vec zaradil medzi sledované veci.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ namieta, že okresný súd v napadnutom konaní svojou nečinnosťou v rozsahu približne 30 mesiacov porušil označené práva podľa ústavy a dohovoru. Poukázal na predchádzajúce ústavné sťažnosti v tejto veci a vyjadril presvedčenie, že aj vzhľadom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva je dĺžka napadnutého konania neprimeraná.

5. Sťažovateľom vymedzený skutkový stav odôvodňuje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, a to aj s prihliadnutím na charakter a význam napadnutého konania. Nečinnosť okresného súdu zasahuje do právnej istoty sťažovateľa, bráni mu v dispozícii s peňažnými prostriedkami, ktoré musel uhradiť namiesto žalovaného ako poisťovne z vlastných prostriedkov. Žalovaný poistné plnenie odmietol zaplatiť, a to nielen v tomto konaní, ale aj vo veľkom množstve iných súdnych konaní. V ústavnej sťažnosti uviedol, že primerané finančné zadosťučinenie by predstavovalo sankciu aj pre Slovenskú republiku za porušovanie označených práv okresným súdom, ktoré je už „*pravidlom*“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje zákonom ustanovené náležitosti a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Predmetom preskúmania v konaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľa je opakované tvrdenie o porušení jeho označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd z vlastnej rozhodovacej činnosti zistil, že sťažovateľ svoju prvú ústavnú sťažnosť týkajúcu sa namietaného porušovania označených práv v napadnutom konaní doručil 12. októbra 2022, o ktorej

ústavný súd rozhodol uznesením sp. zn. III. ÚS 653/2022 z 24. novembra 2022 tak, že ju odmietol. Označené rozhodnutie ústavného súdu nadobudlo právoplatnosť jeho doručením 15. decembra 2022. Sťažovateľ následne po uplynutí jedného mesiaca doručil svoju opakovanú ústavnú sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní 17. januára 2023, o ktorej rozhodol ústavný súd uznesením sp. zn. IV. ÚS 54/2023 zo 7. februára 2023 tak, že ju ako zjavne neopodstatnenú odmietol. V poradí druhé označené rozhodnutie ústavného súdu vo veci namietaného porušovania označených práv sťažovateľa postupom okresného súdu v napadnutom konaní nadobudlo právoplatnosť jeho doručením 23. februára 2023. Aktuálne prerokúvanú (v poradí tretiu) ústavnú sťažnosť sťažovateľ podal 22. mája 2023, teda po uplynutí troch mesiacov. Po preštudovaní oboch predchádzajúcich ústavných sťažností sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v aktuálne prerokúvanej ústavnej sťažnosti neuviedol také okolnosti, ktoré by odôvodňovali odklon od právnych záverov, ktoré ústavný súd uviedol v predchádzajúcich označených uzneseniach.

8. Jedinou zmenou v napadnutom konaní od právoplatnosti (v poradí druhého, pozn.) uznesenia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 54/2023 zo 7. februára 2023 je skutočnosť, že sťažovateľ podal (13. apríla 2023) sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní podľa zákona o súdoch. Ústavný súd k tomu poznamenáva, že podanie ústavnej sťažnosti v takom krátkom čase po podaní sťažnosti predsedovi súdu je len formálnym využitím tohto účinného prostriedku nápravy a nepredstavuje dostatočný časový priestor na poskytnutie možnosti napadnutému všeobecnému súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený svojou nečinnosťou (I. ÚS 46/2010, IV. ÚS 197/2018, II. ÚS 130/2022). Na to, aby sťažnosť mohla priniesť efektívny účinok, ústavný súd považuje za potrebné poskytnúť všeobecnému súdu časový priestor na prijatie opatrení s cieľom nápravy a odstránenia protiprávneho stavu zapríčineného nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou (IV. ÚS 78/07, IV. ÚS 59/08, IV. ÚS 27/09).

9. Vyhodnotením konkrétnych okolností danej veci ústavný súd konštatuje, že priebeh napadnutého konania nezakladá dostatočný dôvod na vyslovenie porušenia sťažovateľom označených práv podľa ústavy a dohovoru a v postupe vo veci konajúceho súdu nevidel takú okolnosť, ktorá by naznačovala existenciu prietahov, nadobúdajúc svojou intenzitou ústavnoprávny rozmer. Ani doterajšia dĺžka napadnutého konania (tri roky od postúpenia veci okresnému súdu) sama osebe nepostačuje na prijatie záveru, že v okolnostiach veci ide o neprimeranú dĺžku napadnutého konania. Aj keď je dĺžka napadnutého konania na hranici ústavnej akceptovateľnosti (II. ÚS 492/2020, IV. ÚS 380/2020), nemožno ju považovať za excesívnu v tom zmysle, že by umožňovala ústavnému súdu po prijatí ústavnej sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie spravodlivo a dôvodne dospieť k záveru o porušení jeho označených práv.

10. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

11. V súvislosti s právnym zastúpením sťažovateľa ústavný súd ešte podotýka, že na účely konania pred ústavným súdom ho nepovažoval za kvalifikovane právne zastúpeného advokátom, aj keď predložil „splnomocnenie“. Toto splnomocnenie udelené 3. októbra 2022 bolo priložené k predchádzajúcim ústavným sťažnostiam, o ktorých ústavný súd už rozhodol. Ústavný súd už

v minulosti judikoval, že v zmysle § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde sa ku každému návrhu na začatie konania musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa advokátom. Predloženie splnomocnenia súvisiace s vecou, o ktorej už ústavný súd konal a rozhodol, nespĺňa požiadavky naň kladené citovaným ustanovením a nie je spôsobilým založiť účinky začatia konania pred ústavným súdom (napr. I. ÚS 50/02, III. ÚS 129/2017, II. ÚS 294/2019, II. ÚS 351/2019, II. ÚS 417/2022).

12. Pretože ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júna 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu